

MEDUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEDUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERRITORIJU BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Ime i prezime: Šaćir Avdić

Nadimak/pseudonim:

Adresa:

Datum rođenja 5. juli 1931.

Pol: muški

Nacionalnost: Bošnjak

Vjeroispovijest: muslimanska

Trenutno zanimanje: umirovjenik Prethodno: gradevinski inženjer

Jezik/jezici koje piše: bosanski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Datum(i) razgovora: 27. januar 1999.

Razgovor(e) vodili: Brigitte St. Germain

Prevodilac: Alma Bičakčić

Jezici korišteni u toku razgovora: BCS i engleski

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: Brigitte St. Germain, Alma Bičakčić

Potpis: /potpisano/

IZJAVA SVJEDOKA

Roden sam u Bileću, ali sam odrastao i školovao se u Sarajevu, kamo sam došao 1941. godine. Moj je otac i dalje imao zemlju u Bileći. Na očevoj sam zemlji sagradio kuću u kojoj sam provodio vikende ili praznike. Tokom godina često sam boravio u Bileći. Radio sam u tvornici namještaja "Šipad" u Sarajevu. Moja firma je odlučila da otvorí novu tvornicu namještaja u Bileći. Želio sam taj posao pa sam tamo premešten kao šef skladišnih poslova. Bilo je to 1990. godine. Oženjen sam mojom suprugom Bilecom /kao u originalu/, ali nemamo djece. Moja se žena nije sa mnom preselila u Bileću. Ja sam vikendom putovao do našeg stana u Sarajevu i vraćao se.

Vojni rok u JNA služio sam 1951. godine. Bio sam u njihovom centru za obuku u Banjoj Luci. Bio sam u tenkovskoj diviziji kao rezervni oficir. Tokom godina pozivali su me na usavršavanje i dodatnu obuku. Pozivali su me 60-ih godina, a posljednji su me put pozvali 1971. Prošao sam dodatnu obuku i promoviran sam u čin kapetana. Kasnije, tokom rata, prepoznao sam mnoge oficire koji su sa mnom bili u centru za obuku.

U Bileću sam došao negdje u februaru 1990. Srpska demokratska stranka vec je bila osnovana. Predsjednik opštine bio je Miloš Lero. Situacija u Bileći još je uvijek bila mirna. Bili smo kao braća. Svi smo se dobro slagali. Što se tiče sastava stanovništa, 82 odsto su bili Srbi, a 18 odsto Muslimani. Opština Bileća imala je oko 7.000 do 8.000 stanovnika, a grad Bileća oko 3.000 do 4.000. Vecina ljudi je bila zaposlena. Bilo je mnogo tvornica: tekstila, električnih proizvoda i onih vezanih uz poljoprivrednu proizvodnju. Muslimani/Bošnjaci nalazili su se na mnogim utjecajnim privrednim položajima. Muslimani/Bošnjaci su bili školovani i imali su mnogo poslovog iskustva. Mislim da smo bili kvalifikovaniji od mnogih Srbia. Imali smo dobre odnose sa drugim islamskim zemljama, a to je značilo "uspjeh" u prodaji i trgovini.

1990. godine je 80 odsto posjeda u opštini Bileća još uvijek bilo u vlasništvu Muslimana. Znate, Muslimani su 1914. bili u većini, pa su mnogi posjedi naslijedvani iz pokoljenja u pokoljenje.

Cijele 1990. godine sve je bilo u redu. Aktivnosti i promjene desile su se koncem 1990., a posebno 1991. godine. Srbi su počeli slati vojnike u Hrvatsku zbog tamošnje krize i htjeli su da se Muslimani idu boriti u ratu u Hrvatskoj. Muslimani/Bošnjaci nisu htjeli da idu. Srbi su to iskoristili kao izgovor da progone Muslimane.

Prije izbora sam vidoao mnoge čelnike SDS-a: Karadžića, Plavšiću, Koljevića, Krajnišnika. Mlađi je često dolazio sam helikopterom JNA. Srbi bi se silno uzbudili i Mlađiću u vojnom domu priređivali svečanosti. Ljudi bi se sakupljali izdaleka. Tačno oko izbora je došao Karadžić kada su otkrivali spomenik podignut srpskim žrtvama iz Drugog svjetskog rata. U svom govoru je optužio nas i oživio prošlost.

Njegov govor je bio pun mržnje i poticao je neprijateljstvo prema Muslimanima i Turcima. Posebno je Plavščka bila jedna od najglasnijih u poticanju mržnje prema muslimanskom narodu.

Na izborima 1990. godine osnovane su sljedeće nove stranke *kao u originalu*. Pobjedio je SDS. Predsjednik SDS-a bio je Miloš Lero. Kasnije je izvjesni Delić *ime nepoznato/ zamjenio Lero*, jer je ovaj bio pozvan u Skupštinu. Sekretar je bio izvjesni Radovanović. Bio je tu i neki Albijanić. I on je bio važan, ali ne znam koju je funkciju obavljao.

Što se tiče SDA, Salko Avdić bio je predsjednik stranke. Sekretar je bio Salko Dapo. Članovi Izvršnog odbora bili su Munib Čamo, Munib Avdić, Sabir Bajramović. Na početku rata Munib Avdić je uspio uništiti dokumente sa spiskovima članova SDA. Tim su činom spašeni mnogi životi, posebno životi članova SDA koji su bili zatočeni u logorima.

Postojala je još jedna veoma opasna stranka koja je u tom području imala veliku podršku: Srpska radikalna stranka. Njezin voda je bio Vojislav Šešelj. Voda te stranke na lokalnom nivou bio je izvjesni Radović, koji je bio kriminalac i veoma opasan. On je kasnije oformio paravojnu grupu i u nju regrutovao druge kriminalce.

SDS je na nivou opštine imenovala sljedeće ljude *kao u originalu*. Budući da je SDS pobjedila na izborima, na mjestu koja su dotad držali Muslimani postavili su Srbce. Milorad Vujović je bio predsjednik opštine. Milorad Vučurević je postao predsjednik Srpske autonome oblasti. Ratko Lero bio je predstavnik srpske Vlade sa Pala. Nedо Kukić je bio predsjednik Kriznog štaba. Miroslav Duka je imenovan šefom policije. Taj je položaj na početku bio dodijeljen Muslimanu, ali on nikad nije uspio da preuzeme tu dužnost. Rade Batinić je bio predsjednik Izvršnog odbora Skupštine opštine.

Ramiz Pervan bio je načelnik teritorijalne odbrane. Ubrizo nakon izbora zamijenio ga je Srbin.

Nakon izbora, nekako koncem 1990. i početkom 1991. godine, počele su napetosti. Po zidovima su se pojavili mnogi grafiti koji su govorili o ubijanju Muslimana, SDS-*u* i Karadžiću. Vidio sam i natpis sa četiri srpska slova S. Vidiš sam i kako se na zgradi Opštine i policijskih stanica ističu mnoge zastave Srpske autonome oblasti. I na radiju i na televiziji govorilo se o Srpskoj autonomnoj oblasti, a grad Sarajevo su nazivali "Teheranom". Mogli smo gledati samo programe sa Pala i iz Beograda. Vidio sam Miloševića, Karadžića i Plavščku, koji su stalno govorili na televiziji. Na televiziji sam naičešće viđao Šešelja. Prodikovali su o slobodnoj Srbiji bez Muslimana, o protjerivanju i uništenju Muslimana jednom za svagda. Govorili su i o Hrvatima, ali ne toliko. Željeli su Veliku Srbiju. Neprestano su govorili da je 64 odsto Bosne srpska zemlja. Bila je to propaganda mržnje.

Počele su se pojavljivati i barikade na cestama i kontrolni punktovi. Kad sam išao na posao, morao sam prolaziti kroz te kontrolne punktove. Svaki sam mjesec od policije morao dobiti posebnu dozvolu koja mi je omogućivala da putujem na posao. Svakim je mjesec morao produljivati. To su morali raditi svi Muslimani, ali ne i Srbi. Nevolje su tek počinjale. Kontrolne punktove su kontrolisali lokalni Srbi. Bilo ih je samo nekoliko i još smo se mogli kretati. Kako je vrijeme prolazilo, to smo mogli sve manje.

Te kontrolne punktove držali su lokalni vojnici i civilni naoružani automatskim oružjem. Na nekim je mjestima bilo i mitraljесkih gnjezda. Vojnici su izgledali odvratno. Nosili su brade i često su bili pijani. Bili su opasani redenicima i to nisu bili profesionalni vojnici. Uglavnom su nas uznenimiravali i maltreirali. Još uvjek smo mogli da se krećemo i idemo na posao.

U toku je bila velika mobilizacija za Hrvatsku. I Srbi i Muslimani su bježali od rata, niko se u stvari nije htio boriti i gimnuti. Srbi su ipak više krivili Muslimane. Oni su svoje vojnike i plaćali. U grad Bileću došlo je mnogo pošiljaka gotovine. Vojnike su dobro plaćali. Srbi su dobijali opremu i stani pravo u Hrvatsku.

Muslimani su počeli ostajati bez posla i novaca. Zadržavali su ili koristili samo one Muslimane koji su im bili potrebni. Ja sam i dalje radio u svojoj firmi "Šipad", ali sam prestao dobijati doznake za plaću. Nas je plaćao ured u Sarajevu. Doznake za plaće slane su u banku u Bileći, ali su ih prestali nama isplaćivati. Srbi su zadržali novac kao i imovinu preduzeća. Prestale su isplate penzija i plaća. Za Muslimane je svaki izvor finansiranja polako bio ukinit. Pokušavali su nas sve više izolovati.

U Bileću je bilo nekoliko vojnih objekata. Imali su centar za obuku rezervnih oficira, kasarne. Na brdu Zlatištu bilo je i dosta velikog vojno skladište u kojem je bilo mnogo vojne opreme. U tom području bilo je i vojnih parkova i objekata za rekreaciju gdje su vojnici mogli da igraju fudbal i bave se drugim vrstama rekreacije.

U januaru, februaru i martu 1992. Srbi su se moralni početi povlačiti iz Hrvatske. Bilo je puno aktivnosti. Srbi su svu opremu dopremili nazad u objekte u Bileći. Bilo je raketa, helikoptera, kamiona, tenkova i municije. Vojnici su nagrnuli. U Bileću je došao Riječki korpus sa više od 20.000 vojnika. Kad su razabrali što Srbi namjeravaju uraditi, oficiri Hrvati i Muslimani su počeli napuštati Korpus. Srbi su Muslimanima počeli da ograničavaju kretanje. Bili smo pod nekom vrstom kućnog pritvora. Sad su barikade i kontrolni punktovi bili redovita pojava, posebno noću. Čule su se i četničke pjesme. Počeli su nas sve više zastrašivati. Noću smo znali čuti pucnjavu. Još smo uvjek mogli izlaziti, ali se nismo usudili ići daleko, posebno noću.

Nisam vido nikakvo dijeljenje oružja, ali kad sam posjetio srpsku porodicu Babić, u njihovoj sam kući vido automatsko oružje. Nisam se usudio pitati za oružje, samo sam ga načas opazio. Bilo je opšte poznato, međutim, da Srbi dobijaju oružje.

Dotada su svi Muslimani u policiji već dobili otkaz. Sada je u Bileći bila samo jedna civilna policija u kojoj su bili samo Srbi.

U Bileći sam u nekoliko prilika vido Mladića, Karadžića, Koljevića i Plavšićku. Često su dolazili helikopterom. U okolini je bilo mnogo vojnih aktivnosti. Češće sam vido Plavšičku i Koljevića. Uvijek mi se činilo da se Karadžić i ostali plaše Mladića. Vido sam ih prije i nakon izbora.

6./7. juna 1992. godine vido sam predsjednika Karadžića, generala Mladića, Plavšićku i Koljevića kako dolaze helikopterom. Prethodno sam bio na poslu. Izšao sam na cestu i vido helikopter kako slijeće na polje. Očigledno se trebao održati nekakav poseban sastanak. Slijedio sam njih i masu ljudi do novog Doma armije. Za njih su bili postavljeni stolovi. Vrata su bila otvorena i vido sam ih unutra. Tamo su bili i predstavnici lokalnog SDS-a, rukovali su se i pozdravili ih. Prisutni članovi SDS-a bili su Delić, Lero i Vujović. Sjedili su oko Karadžića i Mladića. Vujović je održao uvodni govor.

Ostao sam za vrijeme sastanka. Vujović je održao uvodni govor. Bili su prisutni i predstavnici medija.

Prvi je govorio Koljević. Govorio je u tom smislu da Muslimane, ako budu lojalni srpskoj stvar, treba pustiti na miru. Čak i ako se nisu htjeli boriti u Hrvatskoj, mogli su biti zadržani da obavljaju neophodne poslove.

Plavšićka je bila protiv svega. Iz nje je izbjegala mržnja. Otvoreno se suprotstavila Koljeviću i rekla je: "Ne." Citiram njene riječi: "Sve to treba očistiti. Došlo je vrijeme za naš konačni obračun." Htjela je da kaže da je bilo vrijeme da se očisti od Muslimana i da se računi stede jednom za svagda.

Karadžić se složio. Rekao je da nema povratka. Rekao je: "Svako ko odluči da nam se ne pridruži naš je neprijatelj. Muslimanima je data prilika i većina je nije prihvatala. Kockali su se i izgubili." "Stradaće do istrebljenja." Govorio je o razlici između Muslimana i Srba. Rekao je da se Musliman, ako ga protjerаш i zapaiš mu kuću, nikad neće vratiti dok će se Srbin uvijek vratiti, čak ako mu to napraviš 12 puta.

Mladić je uglavnom govorio o njihovim vlastitim srpskim problemima. Osvrnuo se na činjenicu da imaju mnogo problema sa vlastitim Ijudima. Srbi nisu htjeli da idu u vojsku i da se bore. Svi su rekli da za to nema isprike. Srbi moraju služiti vojsku i boriti se za svoju zemlju.

Nakon tog sastanka sví su se prošetali među narodom po gradu. Kasnije tog popodneva održali su sastanak iza zatvorenih vrata u istoj zgradi. Sastanku su prisustvovali isti zvaničnici. Na tom sastanku nisam vidoio nijednog Muslimana niti predstavnika SDA.

Vjerujem da su hapšenje muslimanskih civila i uspostava logora proistekli iz tog sastanka.

Gradani Muslimani su počeli osjećati da će se desiti nešto grozno. Bili smo prestrašeni. Nekoliko gradana Muslimana otišlo je do Vujovića, predsjednika opštine ispred SDS-a, da porazgovaraju o tome šta se dešava. Oni nisu bili članovi SDA. U toj maloj delegaciji gradana muslimanske nacionalnosti bili su Arif Avdić, Sabir Bajramović i još jedna osoba čije ime ne znam.

Pitali su Vujovića da li ih Srbi namjeravaju ubiti ili protjerati. Zatražili su od njega da otvori koridor i dozvoli Muslimanima da odu. Rekli su da će Muslimani sami oticći. Vujović ih je uvjерavao da im se ništa neće desiti, da ih neće ubiti ni protjerati. Rekao je da Muslimani ne moraju ići u vojsku. Srbi su jedino zahtijevali da ne organizujemo oružani otpor. Uvjeravao ih je da su Muslimani bezbjedni. Delegacija se vratila i obavijestila nas o tome što se desilo.

10. juna 1992. počela su hapšenja. Išao sam na posao. Dovozao sam se do prvog kontrolnog punkta. Vidio sam da se dešava nešto izuzetno. Bio je najmanje 40-50 vojnika u "šminkerskim" uniformama. Nikad ih prije nisam vidoio. Vidoio sam jednog ovdašnjeg čovjeka po imenu Blažo Milošević. Pokazao sam mu svoju propusnicu, a on mi je rekao da ona više ne vrijedi. Uzeo mi je vozačku dozvolu i propusnicu. Rekao mi je da odem u policijsku stanicu i uzmem novu propusnicu. Dozvoljeno mi je da nastavim dalje na posao.

Jedan moj kolega, Srbin, savjetovao mi je da u 11:00 sati lično odem na policijsku stanicu. Oko nas je počelo mnogo da se puca. To je počelo oko 10:00 sati. Bio sam uplašen, ali mi je on rekao da odem i da će sve biti u redu. Otišao sam u policijsku stanicu da pokušam doći do šefa policije. Pred zgradom policije bilo je mnogo civila koji su demonstrirali, sve odreda Srb. Vičali su: "Ubijte Muslimane" i slične stvari. Hodnik policijske stanice bio je pun oružja. Posvuda sam vidoio snajperske puške i automatsko oružje. Posvuda su bili vojnici, svri uniformisani.

Ušao sam u kancelariju šefa policije, Miroslava Duke. Zatekao sam ga u razgovoru sa oficijalom JNA, izvjesnim Jorgićem. On je komandovao jednom od paravojnih grupa koje su to jutro ušle u grad. Pitao sam Dukeu za propusnicu.

Prekinuo nas je član SDS-a, Goran Vujović. On je bio načelnik Sekretarijata unutrašnjih poslova. Rekao mi je da se vratim na posao i da mi "od 17:00 sati toga dana više neće trebati propusnicu". Odbili su da mi izdaju propusnicu. Na izlasku sam video Muslimana po imenu Munib Čamo. Krvario je, bilo je očito da je tučen. Zaustavio me je policajac po imenu Dragiša Ivković. Rekao mi je da se ne igram sa Srbima i da će me svagdje naći.

Vidio sam još vojnika kako dolaze i voze se okolo. Otišao sam na posao i upozorio svoje kolege Muslimane. Smatrali smo da je najbolje da bježimo i da se sakrijemo. Srbima koji su bili tamo rekao sam da idem kući.

Dok sam išao kući, video sam da je postavljen nov kontrolni punkt. Zaustavili su me i naredili mi da se vratim na posao i čekam tamo do 17:00 sati.

Paravojne snage su došle 10. juna 1992. Vidio sam pripadnike "Belih orlova". Došli su iz obližnjeg grada Gackog. Na sebi su imali maskirne uniforme. Tamo su bili i "Arkanovci". Oni su nosili crne uniforme. Bilo je i vojnika koji su se zvali "Žute ose". Oni su bili Srbi iz Srbije. To sam zaključio po njihovom naglasku. Među njima je bilo i Rusa. Nosiли су maskirne uniforme sa žutim. Glave su im bile djelimično obrijane. Bilo ih je posvuda po gradu.

Uspio sam se vratiti na radno mjesto. Kad sam stigao, tamo nije bilo nikoga osim obezbjedjenja. Oko 15:00 sati došao je policijski auto u kojem su bili policijski Dragiša Ivković i Slavko Ilić.

Rekli su mi da moram ići s njima do policijske stanice. Kad smo došli, ispred stanice je bilo vojnika i mnoštvo neprijateljski nastrojenih ljudi. U policijskoj stanici bilo je vojnika, kao i pripadnika "Belih orlova". Stavili su me u sobu i kasnije su mi rekli da sidem dolje. Na stepenicama me je dočekao izvjesni Jorgić, paravojni voda. Pitao me je da li imam oružje. Odgovorio sam da nemam. Razbijesnio se i udario me. Udarao me je šakama, a nogama me je udarao u trbuš, rebra, itd. Pošteno me je pretukao. Krvario sam. Pošto me je prestao tući, sam sam otišao u sobu. Vidio sam da ima i drugih kancelarija koje su bile prepune bogatih Muslimana i muslimanskih intelektualaca iz grada. Neki su bili u lošem stanju. Bilo je očito da su i njih tukli. Vidio sam da su doje odvodili grupu po grupu. Dozvolili su mi da se pridružim posljednjoj grupi. Izisli smo na stražnja vrata policijske stanice. Tamo su nas čekali kamioni JNA prekriveni šatorskim krilom. Ukrcali su nas na kamione.

Odveli su nas do objekta JNA po imenu "Moša Pijader", blizu Bileće. Smjestili su nas u zatvorskom dijelu. Bila je to velika prostorija sa nekoliko kreveta. Došao je Zoran Vujović i popisao nas je. Dvanaestoricu nas je smjestio u drugu sobu, i ja sam bio u toj grupi. Prostorija je imala veliki prozor kroz koj sam mogao vidjeti krug, a imao sam i dobar pogled na grad. Vidio sam kamione i ljudе kako se kreću. Mogao sam vidjeti i zgradu zapovjedništva. Tamo smo ostali petnaest dana i nisu nas malretiniali. Hranu smo redovito dobijali. Vjerujem da su tamо dobro postupali sa nama jer su tamo bili vojnici Riječkog korpusa. Oni su bili pravi vojnici.

Petnaesti dan sam vido "mercedes" kako dolazi do zgrade zapovjedništva. Vido sam Božidara Vučurevića, predsjednika Srpske autonome oblasti. U njegovoj pratinji bio je izvjesni Grubacić, predsjednik opštine Trebinje iz SDS-a. Trebinje je bilo glavni grad Srpske autonome oblasti. Vido sam takođe šefu policije Miroslava Duku i još dvojicu policajaca, Željka Ilića i Dragišu Ivkovića, kako ulaze u zgradu zapovjedništva.

Sutradan je došao stražar i rekao nam da će nas prebaciti u Dački dom u Bileći. Utovarili su nas u vojne kamione JNA i odvezli u centar grada. Kad smo stigli, Srbijani su bili tamo su rekli da je došlo do greške i da nas ne mogu smjestiti. Zatim su nas opet ukrcali u kamione i odvezli u policijsku stanicu.

Ušli smo kroz stražnji ulaz. U stražnjem dijelu podruma bio je zatvor koji je bio spojen sa zgradom. Bile su tri ćelije veličine 3 puta 2,5 metara. Podovi su bili betonski, a prozori su bili prekriveni. Kad smo došli, tamo nije bilo drugih zatvorenika, ali su kasnije dovedeni. Ukupno nas je bilo 72 zatvorenika raspoređenih u tri ćelije. Uslovi su bili užasni. U svakoj ćeliji bilo je 20-25 ljudi. Imali smo jedan WC i jednu slavinu. Bilo je mračno jer svjetlost nije mogla ulaziti. Hrana je bila grozna. Nisu nas redovito hraniли. Ponekad smo čekali tri dana da dobijemo hrana. Često su nas tukli i svaku drugu-treću večer su nas maltretirali, većnom nakon ponoći. Svi smo došli na red. Ostavio sam vam spisak onih koji su nas u pritvoru tukli. Bili su to policajci. Uslovi su ostali isti sve do decembra 1992. kada sam otišao.

Predstavnik međunarodne zajednice nas je posjetio samo jednom. Zvala se Greta. Radila je za Međunarodni komitet Crvenog krsta u gradu Trebinju. Uspjela je da ude u naš zatočenički logor zato što je šef policije Duka bio odsutan. Uspjela je nagovoriti njegovog zamjenika Miloševića da je pusti. Na brzinu je popisala naša imena. Dala nam je cigareta. Plakala je zbog uslova koje je vidjela i obećala da će naša imena smjestiti postati u Ženevu. Povremeno smo od jednog srpskog stražara dobijali novine. U crnogorskim novinama "Pobjeda" pročitali smo članak o tome da su nju i njezinog prevodioca pretukli. Navodno je Duka otišao u grad i to učinio. U članku je pisalo da je ona špijunirala za Muslimane. Duka nas je sakrivao i nikome nije dozvoljavao da posjeti njegov objekt.

Ratko Lero, predsjednik SDS-a Srpske autonome oblasti kojega su imenovale Pale, često nam je dolazio u posjetu. Prijedio nam je i zahtjevao od nas oružje.

Često su nas tukli. Došli bi stražari i okupili 15 muškaraca iz te tri ćelije. Tukli bi nas šakama i štapovima i žestoko bi nas udarali nogama. Mnogi zatvorenici su se vraćali polomljenih kostiju i krvareći. Čak su nam električne žice spajali na uši i davali nam elektrošokove.

Od posljedica batinanja dvojica su muškarca umrla: Ferhat Avdić, star oko 30 godina, i Ismet Avdić, kojemu je bilo 45 godina.

Početkom novembra je jedan dobar čovjek, Srbin, istražitelj Slavo Vujović došao na pozor i upozorio nas da ćemo uskori biti masakrirani. Rekao je da je čuo da će grupa bandita iz Gackog, Šešeljevi ljudi (paravojna grupa), doći da nas masakririra u našim celijama. Zatražili smo oružje, ali nam nije mogao pomoći. Prethodno su nam dali nekakve daske dan na njima spavamo, pa smo ih upotrijebili da zaborakadiramo vrata i tako se obranimo.

Te iste večeri oko 21:00 sat čuli smo kako nam se pripadnici paravojne jedinice približavaju. Među njima je bilo i Rusa, što sam zaključio po jeziku kojim su govorili. Neki su bili pijani. Derali su se, pjevali i pucali. Pokušali su ući u celije. Vrata u celiju bila su tako uska i dobro zaborakadirana da su nisu mogli da uđu. Pucali su u vrata. Kroz prozore su ubacili zapaljive bombe. Na prozore su postavili velike cijevi za polijevanje i celiju ispunili vodom pokušavajući nas tako podaviti. Voda nam je dosezala samo do pasa. Nisu uspjeli da nas ubiju niti da uđu. Otišli su oko 01:00 sat ujutro. Urlali su da će nas se dočepati kasnije. U tom je napadu ozlijedeno sedam zatvorenika. Policija ih je pustila da rade šta hoće. Kad je sve bilo gotovo, policije nigdje nije bilo. Došli su tek nakon tri dana i tada smo dobili nešto hrane. Nakon tog napada nisu nas dirali petnaest dana. Nakon tog mirnog perioda nastavljeni su napadi.

Jedne večeri došli su policajci i izveli nas napolje, ne u grupi već jednog po jednog. Te je noći umro Ferhat Avdić. Izveli su ga samog. Ferhat Avdić je bio rezervni policajac. Odveli su ga u Dukinu kancelariju i tukli. Potom su izveli mene. Dok sam isao prema kancelariji, video sam ih kako nose Ferhatovo tijelo. Na podu sam vido veliku lokvu krvi. Znao sam da je mrtav. Te su me noći žestoko pretukli. Slomljeno mi je nekoliko rebara.

19. decembra 1992. posjetilo nas je osam predstavnika UNHCR-a i jedan srpski pukovnik sa Pala. Duka ih je istjerao. Čuli smo Duku kako se prepire sa srpskim pukovnikom. Žestoko su se svadali i Duka je odbio da nas pusti. Kroz prozore smo čuli kako se prepriru.

Vujović je pozvao Duku i održan je sastanak. Ubzro nakon toga, vratili su se predstavnici UN-a i srpski pukovnik. Duka se i dalje sa njima svadao. Rekao je da će nas pustiti. Pustio nas je da odemo u nekoliko autobusa. Dozvoljeno nam je da povedemo i svoje porodice, koje su još uvijek bile u Bileći. Prebacili su nas u Podgoricu, a odatle u Plav u Crnoj Gori.

U opštini Bileća bile su tri džamije. Sve su uništene. Srbi su pokraj njih postavili eksploziv i digli ih u zrak. Sravnili su ih sa zemljom uz pomoć leških mašina. Srbi su etnički ocistili Bileću. To nije bilo teško učiniti: muškarce su jednostavno pohapsili, a ostale protjerali.

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekao, po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sdom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 27. januar 1999.

POTVRDA PREVODIČA

Ja, Alma Bičakčić, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i sa engleskog na bosanski jezik.
- 2) Šaćir Avdić mi je dao do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela sa engleskog na bosanski jezik u prisustvu Šaćira Avdića koји je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) Šaćir Avdić je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela što je potvrdio svojeručnim potpisom na predvidenom mjestu.

Datum: 27. januar 1999.

Potpis: /potpisano/